

Suzanne Vermeer

Waterland

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Proloog

Als iemand je zou vragen: ‘Kun je jezelf recht in de spiegel aankijken?’, wat zou dan je antwoord zijn? Mijn antwoord op die vraag is: nee. Met dikke vette hoofdletters. Soms sta je op een tweesprong in je leven, een keerpunt. Ik wist diep vanbinnen dat de weg die ik koos, de afslag die ik nam, doodlopend was. Ik kon niet verder, maar er was ook geen weg meer terug. Dat laatste heb ik mezelf heel lang wijs-gemaakt. Het was de enige manier om door te gaan met mijn leven, om te óverleven. Soms zet je in je onschuld iets in gang met desastreuze gevolgen die je van tevoren nooit had zien aankomen. Je stoot per ongeluk tegen één dominosteentje en de hele boel dondert om. Geen houden meer aan. Dat overkwam mij een jaar of tien geleden. Amper achttien jaar jong, een heel leven voor me en toen ging het mis. Door mij is er iemand dood. Iemand om wie ik veel gaf. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan haar denk. Er gaat geen dag voorbij dat ik me niet schuldig voel. Ik heb de trekker niet zelf overgehaald, bij wijze van spreken, maar de kogel wel geleverd. Dat is bijna net zo erg. Dus nee, ik kan mezelf niet recht aankijken in de spiegel.

Ik heb alles wat er is gebeurd zo veel mogelijk achter me gelaten. Ik dacht dat ik ervoor kon vluchten,

mijn geheim zo diep kon wegstoppen dat ik het bijna zou vergeten. Dat het makkelijker zou zijn om ermee te leven door weg te gaan uit die verstikkende omgeving waar ik nauwelijks adem kon halen en die me vrijwel dagelijks confronteerde met wat ik had gedaan. Niets was minder waar en na vandaag weet ik dat al helemaal zeker. De dreigementen zijn serieus. Het was ook naïef om te denken dat ze me nooit zouden vinden. Maar ze hebben me gevonden, hier op deze plek waar ik me veilig waande. De een gedreven door spijt, de ander door rancune en hebzucht. Om verder te kunnen met mijn leven zal ik moeten terugkeren naar waar het ooit begon. Ik heb geen keus, anders vallen er nog meer slachtoffers. Om een toekomst te hebben, zal ik eerst moeten afrekenen met het verleden en de consequenties daarvan moeten aanvaarden. Hoe erg die ook zijn. Als ik niet ga, is mijn leven voorbij. Als ik wel ga ook. Ik kies voor het laatste. Ik wil, ik móét het juiste doen. Een soort moreel besef met terugwerkende kracht. Bovendien ben ik het zat om bang te zijn. Ik heb lang genoeg in angst geleefd en dat moet stoppen. Wegkijken kan niet meer. Ik ga proberen de dominosteentjes weer rechtop te zetten zodat ik niet meer achterom hoeft te kijken.

Met een harde klap gooi ik mijn koffer dicht als ik de wielen van de taxi hoor knerpen op de oprit. Ik

kus mijn man vaarwel met een brok in mijn keel. Ik weet niet of ik hem ooit nog terugzie.

Deel 1
Italië en Nederland

1

April 2007

‘Hé, is dat niet die gast die vorige week ook al kwijlend aan de bar zat?’ Amy stoot Lotte aan en duwt haar wat naar voren. ‘Ik denk dat hij liever door jou wordt bediend dan door mij.’

Er verschijnt een triomfantelijk lachje op Lottes gezicht. ‘Zie ik er een beetje uit?’ Ze gooit haar golvende blonde haren over haar rechterschouder.

‘Als ik op vrouwen viel, dan zou ik het wel weten,’ antwoordt haar hartsvriendin met een knipoog, terwijl ze haar nog eens een subtiel zetje in de rug richting de tap geeft. ‘En ja, het is een lekker ding. Laat hem niet uitdrogen.’

Lotte schraapt haar keel voordat ze de jongen aan de bar aanspreekt. Ze is een beetje schor omdat ze al de hele avond moet schreeuwen om boven de harde muziek uit te komen. ‘Kan ik iets voor je doen?’ vraagt ze, terwijl ze licht vooroverbuigt en haar handen op de vochtige toog legt.

De jongen kijkt haar met grote blauwe ogen aan en er gaat een schok door haar heen.

‘Of je iets voor me kunt doen? Dat denk ik wel ja, maar laten we maar eens beginnen met een biertje.’ Hij lacht naar haar op een manier die haar in vuur

en vlam zet. *Geen geflikflooi met klanten*, hoort ze haar baas Martin in gedachten zeggen. *Iedereen in mijn kroeg is belangrijk en iedereen krijgt evenveel aandacht. Knap, lelijk, jong of oud, iedere klant is koning.*

Met trillende handen pakt ze een glas en tapt een biertje met een perfecte schuimlaag. Met een klap zet ze het op de toog terwijl de discoklassieker ‘One for You, One for Me’ van La Bionda uit de speakers schalt. De jongen pakt het biertje op net als het refrein wordt ingezet. Hij zingt de woorden mee terwijl hij eerst naar Lotte wijst en dan naar zichzelf. Ze begrijpt de hint, tapt nog een biertje en tikt haar glas tegen het zijne. Daarna neemt ze een grote slok en likt het schuim verleidelijk van haar lippen. Hij kijkt haar doordringend aan en wenkt haar. Ze buigt voorover om hem beter te kunnen verstaan, maar tegen haar verwachting in zegt hij niks. In plaats daarvan strijkt hij met zijn duim over haar mondhoek.

‘Daar zat nog een restje,’ fluistert hij in haar oor. Ze krijgt kippenvel nu hij zo dichtbij is dat ze zijn adem op haar huid voelt. Ze probeert cool te reageren, alsof het haar niks doet, maar ze weet dat ze verkocht is. Deze jongen zet haar in vuur en vlam zoals nog geen enkele andere jongen tot nu toe heeft gedaan. Hij heeft iets rebels over zich wat ze ontzet-

tend aantrekkelijk vindt. Zijn kortgeschoren donkere haar dat afsteekt tegen zijn bleke huid, geeft hem een woeste uitstraling. Maar die ogen, die intens blauwe ogen, hebben ook iets liefs, iets zachts. Dat contrast maakt het moeilijk om in te schatten of hij een van de goodguys is of een van de badguys, en de spanning die dat met zich meebrengt spreekt haar aan. Lotte is zelf keurig in een hokje te plaatsen en dat begint haar steeds meer te beklemmen, maar deze jongen ziet eruit alsof hij als een houdini zal weten te ontsnappen uit welk hokje dan ook. Dat is wat Lotte ook wil. Uitbreken. Steeds vaker droomt ze erover om te ontsnappen aan het bekrompen Dordrecht waar ze al haar hele leven woont en alles en iedereen kent. Om weg te gaan uit Nederland, dat kikkerlandje met zijn dubbele moraal.

Met een scheef glimlachje rond zijn mond steekt de jongen zijn hand uit en ze pakt hem aan. Zijn huid is vochtig van de condens die op zijn glas zit.

‘Ik ben Rick.’

‘Lotte,’ stelt ze zichzelf voor.

‘Een Lotte uit de loterij,’ zegt hij met een serieus gezicht.

Amy staat naast haar een biertje te tappen voor een andere klant en stoot haar aan met een blik alsof ze braakneigingen heeft. Lotte buigt zich naar haar toe.

‘Wat?’ vraagt ze.

“Een Lotte uit de loterij”? Pfff... zo suf heb ik ze niet vaak gehoord. Hij is leuker als hij zijn mond houdt.’

‘Zo erg was het nou toch ook weer niet?’

‘Lotte, *come on!*’

‘Dames, ik betaal jullie niet om te kletsen,’ klinkt de zware, doorrookte stem van Martin achter hen.

Amy hervat haar werk bij de tap en Lotte keert terug naar Rick om zijn betaling in ontvangst te nemen. Hij schuift haar een bierviltje met muntgeld toe. Precies gepast, geen fooi, ziet ze in een oogopslag. Teleurgesteld schraapt ze de munten van het viltje en dan pas ziet ze dat er een telefoonnummer op staat. Met een glimlach steekt ze het viltje in haar achterzak.

‘*One for you...*’ zingt Rick, terwijl hij haar een ander viltje met een pen toeschuift. ‘*One for me...*’

Hij tikt met zijn vinger op het bierviltje en wanneer ze haar nummer erop heeft gekrabbeld, grist hij het van de toog en verdwijnt in de massa, met zijn bierkje in zijn hand en zonder nog verder om te kijken.

Even heeft Lotte de neiging om hem achterna te gaan, maar wanneer ze Martin in haar nek voelt hijgen bedenkt ze zich. De angst dat ze Rick nooit meer terug zal zien bekruipt haar. Laat ze nu een kans lopen? Maar dan voelt ze het bierviltje in haar kontzak en realiseert ze zich dat ze hem gewoon kan bellen. Als ze het lef heeft. En als het telefoon-

nummer dat hij heeft opgeschreven ook daadwerkelijk aan hem toebehoort en hij haar niet voor de gek heeft gehouden.

De rest van de avond ziet Lotte Rick niet meer terug. Tussen haar drukke werkzaamheden door laat ze haar ogen af en toe over het kroegpubliek gaan, maar hij is op het eerste gezicht nergens meer te erkennen. Als het tegen sluitingstijd loopt en de kroeg langzaam leegstroomt, moet ze tot haar teleurstelling concluderen dat hij inderdaad weg is.

Wanneer de laatste bezoekers zijn vertrokken, poetst ze samen met Amy de toog, maakt ze de toiletten schoon en veegt ze de vloer. Als ook alle glazen schoon zijn, klaar voor de volgende dag, schudt Amy de foaienpot leeg op een tafeltje en telt hem uit. 'Veertig keiharde euro's,' zegt ze vergenoegd. Ze wisselt het muntgeld om voor twee twintigjes en steekt Lotte er eentje toe. 'One for you, one for me,' zingt ze plagend.

Lotte bloost en geeft haar een duw.

'Oei, wat zijn we touchy,' reageert Amy met een gemaakt stemmetje, terwijl ze zich lachend uit de voeten maakt met de opbrengst van de avond.

'Je bent gewoon *jealous!*' roept Lotte haar vriendin na.

Ze volgt Amy naar een voor het publiek afgesloten